

Libris

ANDREI CIOBANU

Respect pentru oameni și cărți

SUGE- ANDREI!

ÎNCĂ O POVESTE SEMI-AMUZANTĂ

CONTINUAREA BESTSELLERULUI 2015
SUGE-O, RAMONA!

Libris

ANDREI CIOBANU

Respect pentru oameni și cărți

SUGE- ANDREI!

ÎNCĂ O POVESTE SEMI-AMUZANTĂ

CUPRINS

Partea I. RAMONA	21
Partea a II-a. ANDREI	117
Partea a III-a. ANEMONA	209
Partea a IV-a. BUCUREȘTI	307
Partea a V-a. HAWWAH	409
Playlist.....	509

CAPITOLUL I

PARTEA I

RAMONA

CAPITOLUL 1

În primul volum, ți-am povestit că Anemona m-a văzut sărutându-mă cu Ramona în fața blocului și nu a schițat nici un gest. Pur și simplu, a plecat înapoi în casă. Eu am condus-o pe Ramona la taxi și, așa cum știi deja, nu-mi venea să cred cât părea de fericită și de îndrăgostită. Dar eu nu simțeam nimic. Am pupat-o și i-am zis că urmează să ne vedem mâine, însă știam că nu se va întâmpla asta. Inima mea alesese pe altcineva. Am urcat în casă, iar Anemona m-a întrebat un singur lucru: de ce? Am decis să-i spun adevărul, iar adevărul era că aveam nevoie să mă conving că nu mai simțeam nimic pentru Ramona. Problema e că, deși motivația mea a fost bună, felul în care am decis să o găesc a fost greșit. E ca și cum ai spune că i-o sugi unui bărbat ca să te convingi că nu ești homosexual. Am rănit-o pe femeia de care eram îndrăgostit și am făcut asta doar din egoism, ca să mă asigur EU pe MINE că Ramona nu mai însemna nimic. Dar nu am apucat să-ți povestesc ce s-a întâmplat în următoarele zile, fiindcă... Și aici avem două variante. Una e cea care sună bine, iar cealaltă e adevărată:

1. fiindcă mi-am expus sufletul suficient și nu voiam să mai sap în interiorul lui, amintindu-mi astfel unele lucruri pe care poate aș fi preferat să le uit;

2. fiindcă aveam deadline de la editură să le predau povestea, ca s-o poată tipări și să ieșim la data anunțată și a trebuit să sar peste partea asta :D.

Așadar, am trecut direct la partea cu Florina și cu mutatul meu în București. Dar, între faza cu sărutul și treaba cu Florina, a avut loc ultima mea poveste cu Ramona, până să ne revedem la București și să-mi distrugă relația și cred că ar trebui să-ți spun ce s-a întâmplat.

La o zi după ce m-a văzut sărutându-mă cu Ramona, Anemona a decis să plece înapoi la Constanța. Fusese o noapte ciudată, îmi aduc aminte. Se schimbaseră rolurile. În momentul ăla, nu mai eram eu „celălalt“, ci ea devenise „cealaltă“. Ca să vezi cum funcționează viața: îmi aduc aminte cum stăteam cândva în patul ei și fumam o țigară, iar ea îmi spunea că are o relație și că e imposibil să fie ceva între noi fiindcă ne despart 500 de kilometri. Ei bine, acum eu eram ăla care avea pe altcineva și, mai mult decât atât, ea m-a văzut cu persoana respectivă.

Ce m-a surprins însă a fost faptul că nu era supărată pe mine, nu era deranjată și nici n-a început să-mi reproșeze chestii. E adevărat că am avut un dialog despre ce tocmai se întâmplase, dar nu a fost nimic agresiv. Ideea e că zorii zilei ne-au prins stând în balcon la mine, înfășurați într-un cearceaf, așezați pe comoda pe care Alfred și-o pusese special acolo pentru a putea sta jos când fumează și savurează un pahar de pălincă. Nu mai judeca, neprihănitule. Trebuie să-ți aduc aminte că acțiunea se petrece în Moldova? Avem și o vorbă: mâncarea e fudulie, băutura-i temelie. Ar trebui s-o gravăm pe primărie în Suceava sau ceva. În fine...

Respect pentru oameni și cărți

Eram cu țigările în mână și nu spuneam nimic, pur și simplu ne uitam la răsărit.

– Oare când o să termine ditamai catedrala asta pe care o construiesc aici?, mi-a spus ea trăgând un fum de țigară în piept.

– Nu știu, i-am răspuns. Am auzit că și Becali a băgat bani ca s-o termine mai repede.

– Da? Ce tare. Mi-ar plăcea ca data viitoare când vin la tine să fie gata și să o vizităm, mi-a zis și m-a luat de mână.

– Păi, ce, abia peste zece-cinșpe ani mai vii la Suceava? Că, la cum se mișcă ăștia, nu cred că o termină mai repede

– Aa... În cazul ăsta... vorbește și tu cu Becali să mai bage niște bani, ca să nu dureze atâta.

Gândește-te că femeia asta a venit tocmai din Constanța până în nordul Moldovei, ca să mă vadă pe mine, m-a surprins în timp ce mă pupam cu fata de care am fost îndrăgostit atâta vreme și, chiar și-așa, în ceasul al doispelea, tot ea era cea care făcea glume. Nu știam ce avea să se întâmple între noi, nu știam dacă într-adevăr nu era supărată pe mine, dar, mai ales, nu știam dac-o s-o mai văd vreodată. Și gândul ăsta mă terifia. Știi că există unele momente când ai ceva pe suflet și nu vrei să știe omul de lângă tine, dar parcă, într-un fel, ți-ai dori să afle, ca să nu te mai simți vinovat? Și explodează buba, adevărul iese la iveală și după aia urmează un moment de acalmie, în care te bucuri cumva că nu mai stai cu presiunea aia pe cap și ești dispus să înfrunți orice ar urma. Până la urmă, dacă ceva trebuie să se întâmple, se va întâmpla indiferent de ce faci sau nu faci tu. Iar dacă nu, nu. Există un vechi proverb care-mi place mie foarte mult și zice așa: „Dumnezeu râde cel mai tare atunci când îl vede pe om că își face planuri“. Exact asta se întâmpla și în capul meu atunci. Eu i-am spus care a fost faza cu Ramona, ea m-a ascultat și sper că a și

înțeles. Acum, tot ce puteam să fac era să las timpul să treacă și să văd ce se va întâmpla. Eram puternic. Bine, de fapt, mai aveam un pic și izbucneam în plâns ca o fetiță de șase ani care a intrat peste părinții ei în timp ce făceau sex, dar în fața Anemonei trebuia să par puternic.

Ca să intri mai bine în filmul meu, dă play la piesa asta: Chayanne – Y tu te vas.

Am ajuns în autogara din Suceava împreună cu Anemona și era la fel de urâtă ca și data trecută. Autogara, nu Anemona. Singurele chestii care păreau schimbate erau babele și boschetarii, în rest nimic. Am identificat minunata mașină care avea să-mi ducă fericirea departe. Când s-a urcat în autocar, s-a întors către mine de pe scări, m-a privit și cu lacrimi în ochi mi-a spus:

– Povestea încă nu are happy-end. Te pup, Andrei. Ai grijă de sufletul tău frumos.

N-am avut puterea să-i spun nimic. Gata, nu mai eram puternic. Mă uitam la ea și nu mai știam cine sunt eu, cine e ea sau cine am fost noi. E ciudat cum se întâmplă niște lucruri atât de frumoase între două persoane și, pe măsură ce se cunosc mai bine și trece mai mult timp, lucrurile alea se încețoșează și se înnegresc. Șoferul a pornit autocarul și mai erau doar câteva băbuțe care se îngărmădeau să urce fără să-și încurce sacoșele de rafie între ele. Anemona se așezase pe locul ei și privea în gol. Eu mă uitam la ea și îmi treceau prin minte toate lucrurile pe care le-am făcut împreună. Eram trist, eram furios și mi se părea că o bucată din mine mă părăsea. Nu era corect. Autocarul a început să dea cu spatele, pregătindu-se de plecare.

Respect pentru oameni și cărți

Eram furios. Adică după ce mi-ai arătat pentru prima oară în viața mea de nenorocit ce înseamnă să fii iubit, după ce m-ai obișnuit cu zâmbetul pe față și mi-ai dat tot ceea ce aveam nevoie, acum vrei să pleci? Cum să faci asta? După ce m-ai plimbat de mână prin Rai ignorând și mărunțelul, și șarpele, după ce m-ai făcut să cred în suflete-pereche și după ce mi-ai curs prin vene, tu mă lași aici ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? E ca și cum l-ai plimba pe un copil prin Disneyland douăzeci de minute și apoi l-ai pune să se dea în leagăn toată viața. Merci frumos, dar nu mai vreau leagăne. Nu poți să mă îmbeți într-o seară cu Moët și apoi să te aștepți să beau toată viața Săniuța și să-mi și placă.

Mă uitam la ea și mă enervam din ce în ce mai tare. Simțeam că fura ceva de la mine, chiar dacă ceea ce-mi lua nu era de fapt al meu. Există niște momente în viață când e mai bine să iei decizia rațională și să ignori ce-ți spune inima. Dar, din păcate, asta nu era unul din momentele alea. Așa c-am rupt-o la fugă dinspre peron, am sărit peste un boschetar care se prefăcea că nu are un picior, am dărâmat niște papornice și am ajuns aproape de autocar. Și știi fazele alea siropoase care se întâmplă în filmele romantice când băiatul ajunge în aeroport decis să-i spună fetei cât de mult o iubește? Și trebuie să se certe cu paza aeroportului, dar, până la urmă, în mod miraculos reușește să urce în avion, ajunge la iubita lui, îi ține un speech romantic de zece minute, ea îl iartă, ei se sărută și apoi toți ceilalți pasageri îi aplaudă? Eu am făcut varianta săracului. În loc de aeroport mare, avion și securitate, aveam o autogară dărăpănată, un maxi-taxi mai mare și un paznic beat. Dar nu asta conta, momentul putea fi frumos chiar și așa. Eu alergam spre mașină, Anemona m-a văzut și a făcut ochii mai mari decât un student când vede că a luat examenul ăla nașpa la

care a lipsit la toate cursurile. Toate babele și toți moșnegii de pe-acolo se uitau la mine și-și făceau cruce. Niște câini au început să mă latre și să alerge după mine, dar nimic nu mă putea opri. Am ajuns în stradă și m-am pus în fața autocarului și am început să gesticulez ca disperatul să oprească. Dădeam din mâini mai repede decât un adolescent la pubertate. Am văzut-o pe Anemona cum s-a ridicat de pe scaun și a înaintat pe culoar spre șofer ca să vadă mai bine ce naiba se întâmpla. Eu stăteam în mijlocul străzii și urlam „Stai! Oprește!“ Într-un final m-a văzut și șoferul. O vedeam pe Anemona țipând la el, probabil îi spunea că sunt iubitul ei. Gata, totul era perfect. Asta era scena noastră din filmele siropoase. Eu urma să-i spun cât de mult o iubesc, ea urma să mă sărute și să nu mai plece la Constanța. Șoferul autocarului, când s-a apropiat de mine, a început să claxoneze ca nebunul să mă dau la o parte, dar eu nu mă clinteam. Trebuia să oprească. Așa că a luat volanul cu ambele mâini, a tras de el spre stânga, m-a ocolit și a trecut pe lângă mine. După ce m-a depășit, mi-a arătat muie, a deschis geamul și, din toți plămâni, mi-a spus:

– Du-te-n Paștele mă-tii pe trotuar!

Eu am rămas ca prostul în mijlocul străzii, iar autocarul și-a continuat drumul. O dată încerc și eu să fiu romantic și uite ce se întâmplă. Am rămas debusolat, fiindcă mi-ar fi plăcut să-i spun Anemonei ce simțeam pentru ea, mai ales că erau șanse mari să n-o mai văd niciodată. Mi-am aprins o țigară și m-am dus spre casă. La un moment dat, am primit un mesaj. Era de la Anemona și în SMS scria „Îți promit“. Nu înțelegeam la ce se referea și i-am trimis înapoi un mesaj super-inteligent și complex, adică „?“ N-a durat mult și telefonul a vibrat din nou. „Îți promit că nu va mai fi nimeni ca tine.“ N-o credeam, dar i-am răspuns ceea ce era corect să răspund. Am scris „Și eu

Respect pentru oameni și cărți

îți promit“. Ce știam eu atunci? Aveam doar 18 ani, aș fi spus orice pentru fata de care eram îndrăgostit, în timp ce o priveam cum pleca departe de mine.

În fond, astea erau doar niște cuvinte care nu prea mă ajutau. Problema pe care urma să o am, fără să știu în momentul ăla, era că Anemona m-a modelat după chipul și asemănarea ei. Și nu mi-a fost deloc ușor după aia. Fiindcă îmi era foarte greu să nu privesc orice fată nouă aș fi cunoscut fără să o trec prin filtrul Anemonei. Mereu mă gândeam că „Anemona n-ar fi răspuns așa“, „Anemona ar fi știut ce să zică“ sau „Anemona ar fi înțeles“.

Fiindcă asta se întâmplă, în general, când cunoști o persoană nouă. Toți spunem că nu o comparăm pe „actuala“ cu „fosta“, dar adevărul e că propoziția asta e mai falsă decât cariera în televiziune a Biancăi Drăgușanu.

Ideea este că ea a plecat și eu am rămas cu tot dorul din lume, dar și cu amintirile. Nu aveam de unde să știu că atunci nu avea să fie ultima oară când pleca rănită din preajma mea. Dar mai avem până acolo, ce te grăbești așa, ca fata mare la măritat? Stai, boss, că a durat un pic până m-am mutat eu la București, am mai făcut vreo câteva porcării prin Suceava. Și sunt niște lucruri despre Ramona pe care nu le știi din primul volum. Stai să-ți povestesc.

P.S. – Suge-o, Andrei! Ai încercat și tu să faci un gest romantic pentru fata asta care te-a învățat să fii bărbat și ți-ai luat-o de la un șofer de microbuz. Eu zic să sapi o groapă și să te bagi în ea o vreme. Eu asta aș face în locul tău. De fapt, stai, că eu sunt tu. Mda, mă rog. Oricum, nașpa.

P.P.S. – Niciodată nu e bine să faci o promisiune, pentru că nu ai cum să știi dacă o vei putea respecta. Și în clipa în care

Respect pentru oameni și cărți!

o încalci, va trebui să fii pregătit, fiindcă vei dezamăgi doi oameni: persoana căreia i-ai făcut promisiunea și pe tine însuși. Și, crede-mă, nu sunt multe lucruri mai nasoale decât să fii tu dezamăgit de tine.